

POSTANOWIENIE

Dnia 15 marca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kapiński

w sprawie T. W.

skazanego za czyn z art. 190a§1 k.k. w zb. z art. 190§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

w dniu 15 marca 2023 r.,

kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach

z dnia 22 lipca 2022 r., sygn. akt II Ka 252/22,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Łukowie

z dnia 24 stycznia 2022 r., sygn. akt II K 619/21,

postanowił:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Łukowie wyrokiem z dnia 24 stycznia 2021 roku, sygn. akt II K 619/21 skazał T. W. na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat, oddał pod dozór kuratora sądowego, a także wymierzył karę grzywny w wysokości 200 stawek dziennych po 30 zł stawka oraz orzekł zakaz kontaktowania się przez okres 5 lat z pokrzywdzoną oraz zakaz zbliżania się, zasądził także nawiązkę w kwocie 5000 zł.

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli obrońca skazanego oraz pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej.

Sąd Okręgowy w Siedlcach wyrokiem z dnia 22 lipca 2022 roku sygn. akt II Ka 252/22 po rozpoznaniu wniesionych apelacji zaskarżony wyrok zmienił w ten sposób, że uchylił zawarte w pkt 2 i 3 orzeczenie o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności i rozstrzygnięcia z tym związane, w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach wniósł obrońca skazanego, zaskarżonemu wyrokowi zarzucając rażące naruszenie przez Sąd II instancji przepisów prawa procesowego, tj.:

1. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., art. 6 k.p.k. oraz art. 6 ust. 1 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności (Dz. U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284 ze zm. poprzez zaniechanie przez Sąd II instancji należytego i rzetelnego rozważenia i ustosunkowania się w uzasadnieniu wyroku do zarzutów podniesionych w pkt. 1 i 2 apelacji obrońcy skazanego od wyroku Sądu I instancji. które to uchybienie miało istotny wpływ na treść wyroku, bowiem doprowadziło do nie rozpoznania sprawy przez Sąd II instancji w granicach apelacji obrońcy skazanego oraz do nienależytego wyjaśnienia przez Sąd Odwoławczy zasadności rozstrzygnięcia w zakresie uznania, iż działanie skazanego wypełniło znamiona zarzucanych mu czynów zabronionych,

2. art. 7, 410, 424 § 1 pkt 1, 438 pkt 4 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k., polegające na tym, że Sąd II Instancji, dokonując zmiany wyroku Sądu I instancji na skutek apelacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej:

- nie odniósł się do wszystkich ujawnionych oraz mających znaczenie w sprawie okoliczności, a także w sposób sprzeczny z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego ocenił zebrany materiał dowodowy, a ponadto nie wykazał w należyty sposób przesłanek zajętego stanowiska, poprzez zaniechanie przeprowadzenia szczegółowej analizy materiału dowodowego, brak wskazania, na czym polegał błąd Sądu I instancji i uznanie z jednej strony, że Sąd ten przeprowadził rzetelnie postępowanie dowodowe oraz rozważył szkodliwość czynów skazanego, a z drugiej zarzucenie temu Sądowi bezpodstawnego przyjęcia, że wymierzona kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania nie jest wystarczająca z punktu widzenia celów kary,

- w sposób sprzeczny z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego ocenił zebrany w toku postępowania odwoławczego materiał dowodowy co skutkowało bezpodstawnym ustaleniem, iż zachowanie oskarżonego z dnia 19 stycznia 2022 r. dotyczyło czynu przypisanego skazanemu w wyroku Sądu I instancji, w sytuacji, gdy nastąpiło ono już po zamknięciu przewodu sądowego i toczy się w odniesieniu do niego odrębne postępowanie karne,

- zaniechał dokonania analizy kwestii niezbędnej z punktu widzenia ingerencji w treść wyroku Sądu I instancji w zakresie orzeczenia o karze, a mianowicie tego, czy kara orzeczona w tym wyroku cechowała się rażącą łagodnością,

które to uchybienia miały wpływ na treść zaskarżonego wyroku z uwagi na fakt, iż Sąd II instancji w sposób arbitralny zmienił wyrok Sądu I instancji w części dotyczącej kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego (poprzez uchylenie zawartego w pkt 2 i 3 orzeczenia Sądu I instancji rozstrzygnięcia o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności i pozostałych rozstrzygnięć z nim związanych) wskutek dowolnego i błędnego ustalenia, iż zachowanie oskarżonego wobec pokrzywdzonej po dacie wydania wyroku Sądu I instancji przemawiał za koniecznością wymierzenia oskarżonemu kary pozbawienia wolności bez warunkowego jej zawieszenia - podczas gdy całokształt zebranego w sprawie materiału dowodowego nie wskazywał, aby kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania orzeczona przez Sąd I instancji cechowała się rażącą niewspółmiernością (łagodnością); ponadto Sąd II instancji wskazał na okoliczności związane ze zdarzeniem pomiędzy stronami po dacie wydania wyroku przez Sąd I instancji, które do chwili obecnej nie zostały zweryfikowane w odrębnie toczącym się postępowaniu karnym.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Siedlcach II Wydział Kamy do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

W odpowiedzi na kasację obrońcy skazanego prokurator wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja wniesiona przez obrońcę skazanego jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 kpk.

Na wstępie rozważań podkreślić należy, że zgodnie z obowiązującymi przepisami procedury karnej oraz utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, kasacja strony będąca z definicji nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, może być skierowana wyłącznie przeciwko orzeczeniu sądu odwoławczego, zaś w kasacji trzeba wykazać, że to sąd odwoławczy popełnił uchybienie o randze bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439 k.p.k. lub też w inny sposób rażąco naruszył prawo, oraz wykazać, że zarzucane w kasacji naruszenie prawa mogło mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia sądu odwoławczego (czyli w istocie wykazanie, że uniknięcie przez sąd odwoławczy określonych uchybień wymienionych w kasacji musi stwarzać realną perspektywę wydania orzeczenia odmiennego w swojej treści, niż to zaskarżone kasacją). Zgodnie z wieloletnim utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, oba te warunki, tj. rażące naruszenie prawa i istotny wpływ na treść wyroku, muszą wystąpić łącznie, a brak jednego z nich zawsze skutkuje uznaniem kasacji za bezzasadną. Przyjmuje się również, że o ile tzw. bezwzględne przyczyny odwoławcze odnoszą się do całego postępowania sądowego, to uchybienia określane jako „inne rażące naruszenie prawa”, muszą być ściśle powiązane z postępowaniem odwoławczym. Zaznaczyć także należy, że z ukształtowanej historycznie istoty postępowania kasacyjnego wynika, że nie stanowi ono trzeciej instancji, ani nie oznacza ponownego rozpoznania sprawy zakończonej już przecież prawomocnym wyrokiem. Celem tego postępowania jest wyłącznie zbadanie zarzutów zawartych w kasacji skierowanej pod adresem sądu odwoławczego a sprowadzających się do zakwestionowania sposobu jego postępowania i zakresu przeprowadzonej przez ten sąd kontroli instancyjnej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 31 maja 2016 r., sygn. akt III K 42/16, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 grudnia 2021 r., sygn. akt II KK 593/21).

Podkreślić również należy, że w sytuacji podniesienia w kasacji zarzutu rażącego naruszenia przepisów prawa innych niż te o których mowa w art. 439 k.p.k., to autor tego nadzwyczajnego środka odwoławczego powinien wykazać, w sporządzonej przez niego kasacji, zaistnienie w tej konkretnej sprawie obydwu kumulatywnie wymaganych przez ustawę warunków, tj. zarówno rażącego naruszenia przez sąd odwoławczy określonego przepisu prawa jak również potencjalnie istotnego wpływu

tego naruszenia prawa materialnego lub procesowego na treść zaskarżonego kasacją orzeczenia, przy czym nie może to być uzasadnienie ogólnikowe.

Zatem mając na uwadze powyższe ustalenia wskazać należy, że oba zawarte w kasacji zarzuty są całkowicie bezzasadne i chybione.

Odnosząc się do pierwszego zarzutu wskazać, że Sąd Okręgowy w Siedlcach działając jako sąd odwoławczy dokonał w sposób prawidłowy instancyjnej kontroli zaskarżonego wyroku. Sąd ten w sposób właściwy, rzetelnie i na wystarczającym poziomie szczegółowości odniósł się do zarzutów zawartych zarówno w apelacji obrońcy skazanego T. W. jak i pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej, a zatem w pełni i w sposób prawidłowy zrealizował obowiązki wynikające z przepisów art. 433 § 2 kpk i art. 457 § 3 kpk oraz 6 ust. 1 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka, co wynika z pisemnych motywów wyroku. Analiza przedmiotowej kasacji oraz jej uzasadnienie uprawnia Sąd Najwyższy do wniosku, że podniesione w pkt. 1 zarzut naruszenia prawa procesowego w postaci art. 433 §2 kpk jak i z art. 457 § 3 kpk, art. 6 k.p.k. i 6 ust. 1 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności został sformułowany instrumentalnie celem ponowienia zwykłej kontroli odwoławczej dokonanej przez Sąd Okręgowy w Siedlcach w zakresie oceny zgromadzonych w sprawie dowodów. Podkreślić również należy, że sam fakt rozpoznania przez Sąd drugiej instancji postawionych w zwykłym środку odwoławczym zarzutów w sposób, który nie satysfakcjonuje autora apelacji, nie oznacza, że doszło do obrazy wymienionych przepisów prawa procesowego tj. art. 433§2 k.p.k. lub też art. 457§3 k.p.k.

Drugi zarzut dotyczący obrazy art. 7 k.p.k., 410 k.p.k., 424§1 pkt 1, 438 pkt 4 k.p.k. i art. 457§3 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. w istocie sprowadza się do kwestionowania przez skarżącego dokonanej w wyroku sądu odwoławczego zmiany i uchylenia rozstrzygnięcia o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności wobec skazanego T. W.. Wskazać należy, iż sąd odwoławczy dostrzegając wadliwość w zakresie ocen sądu I instancji jest uprawniony do wydania wyroku reformatoryjnego, co winien następnie w sporządzonym uzasadnieniu wnikliwie uargumentować. W sprawie przedmiotowej Sąd Okręgowy w Siedlcach uwzględniając apelację pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej w zakresie uchylenia rozstrzygnięcia o warunkowym zawieszeniu

wykonaniu kary pozbawienia wolności, uznał, że nie sposób przypisać skazanemu pozytywnej prognozy kryminologicznej, umożliwiającej orzeczenie kary z warunkowym zawieszeniem. Stanowisko swoje w tym zakresie w sposób wyczerpujący, czytelny i przekonujący uzasadnił, odwołując się w tym zakresie do uprzedniej karalności skazanego, braku krytycyzmu, poszanowania porządku prawnego, zwłaszcza praw pokrzywdzonej, a także jego niewłaściwego zachowania w toku postępowania odwoławczego. Sąd Okręgowy trafnie wskazał, że orzeczenie kary z warunkowym zawieszeniem „jeszcze bardziej rozzuchwali oskarżonego, da mu jeszcze większe poczucie bezkarności, jeszcze bardziej utrwali w nim przekonanie, że tego typu zachowanie jest zbyt „mało zawinione” i za bardzo „usprawiedliwione okolicznościami łagodzącymi”. Zatem za całkowicie nieuzasadniony uznać należy zarzut obrazy ww. przepisów prawa procesowego zawarty w pkt. 2 kasacji obrońcy skazanego T. W..

Z wyżej wskazanych powodów kasacja została oddalona jako oczywiście bezzasadna na podstawie art. 535 § 3 kpk. O kosztach sądowych postępowania kasacyjnego orzeczono zaś na podstawie art. 636§1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k.